

зато што је као прави син земље дубоко осећао трагедију свога малог потлаченог народа, и што је, и ако свештеник, припадао слободномисленој странци. Он није песимиста зато што га је захватио био светски бол („светобоље“) онога времена, већ зато што је у његовом животу и приликама у којима се Словенија онда налазила, било довољно узрока за песимизам. Грегорчић је у правом смислу речи песник код кога је свака песма доживљај.

Унутрашњој вредности његове поезије придружује се и спољашња вредност. Поред сликовитости Грегорчићеве симболично-алегориске фантазије, читаоца опија и мелодичност његових стихова и звучност његовог језика. Грегорчић при томе вешто доводи у склад садржину и облик. Њгови песнички облици нису виртуозни сонети, као код Прешерна. То су, напротив, упрошћене форме у којима се, као у народној поезији, предмет и песничка идеја изражавају или паралелистично, или антитетично, или метафорично; каткад су комбинована два или сва три ова начина стварања.

Али, ма да је његова поезија по начину стварања, по снази, искрености, ширини елементарних осећања и родољубивом жару, блиска народној поезији, Грегорчић има оригиналности и самосталности као уметник. Нико од словеначких песника није дао поезију која би била тако сродна народној поезији, па ипак самоникла. Грегорчић није подражавалац народне поезије, већ изразити песник свога народа. Због тога њега радо чита и сељак и интелектуалац, због тога је тако популаран, и због тога је за њега речено да је идеалан народни песник.

Многобројне су похвале Грегорчићу. Њему је и највећи епски песник и свештеник, Антон Ашкерц, одао у стиховима достојно признање. Али тај Ашкерчев глас није чуо Симон Грегорчић. Горишки славуј је већ почивао у своме драгом родном крају, поред својих предака, при Светом Ловренцу под Крном.

Др. Иван Тавчар.

1851—1923.

Енергични борац против клерикализма, познати словеначки политичар и велики Југословен, Др. Иван Тавчар, огледао је и у књижевности свој бујни темперамент и „вулкански дух“.